

ผลการประชุมระดมความคิดเห็น Focus Group กลุ่มอุตสาหกรรมภาพยนตร์
ณ ห้องประชุมบูรณาการ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
วันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2555

ประเด็นปัญหา

ปัญหารายได้ของอุตสาหกรรมภาพยนตร์ลดลง เนื่องจาก

- จำนวนผู้เข้าชมน้อยและมีอัตราการชมซ้ำ (Repetitive Rate) ต่ำ เนื่องจากอัตราค่าชมภาพยนตร์สูงเกินไปและมีการละเมิดลิขสิทธิ์ของเทปวีซีดีเถื่อน
- ขาดการต่อยอดและการใช้ประโยชน์จากการแปลงภาพยนตร์เป็นสินทรัพย์เชิงพาณิชย์ เนื่องจากประเทศไทยมีปัญหาด้านการบังคับใช้ลิขสิทธิ์

ปัญหาการขาดบุคลากรผู้มีความคิดสร้างสรรค์ในวงการภาพยนตร์ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ เนื่องจาก

- คนเขียนบทภาพยนตร์รุ่นใหม่มีแนวโน้มที่จะเขียนบทภาพยนตร์สั้น (ความยาว 7 – 15 นาที) มากขึ้นเนื่องจากมีความสะดวกมากกว่า หรือหันไปเขียนบทละคร (TV Series) มากขึ้นเนื่องจากรายได้สูงกว่า
- การศึกษาของประเทศไทยไม่สนับสนุนต่อการสร้างบุคลากรที่มีความคิดสร้างสรรค์และสามารถคิดนอกกรอบ สามารถผลิตงานเชิงสร้างสรรค์ได้

ปัญหาเชิงโครงสร้างที่ไม่สนับสนุนต่อกระบวนการการทำงานที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจาก

- ขาดการบูรณาการร่วมกันระหว่างภาครัฐและเอกชน และข้อจำกัดของบทบาทหน้าที่ภาครัฐ
- ขาดเจ้าภาพการบริหารจัดการอุตสาหกรรมภาพยนตร์ตั้งแต่ต้นน้ำถึงปลายน้ำ
- ขาดความเข้าใจและขอบเขตของนโยบาย Creative Industries ที่ไม่ชัดเจน จึงทำให้ไม่สามารถวางแผนยุทธศาสตร์นโยบายที่เป็นรูปธรรมได้

ปัญหาอื่นๆ

- ผู้ผลิตภาพยนตร์ขาดการสร้างคุณค่าจากสินทรัพย์วัฒนธรรม (Cultural Asset) ที่เป็นความได้เปรียบเชิงเนื้อหา (Content) ที่สำคัญของวงการภาพยนตร์ไทย
- ผู้ผลิตภาพยนตร์ขาดช่องทางการเข้าถึงแหล่งสนับสนุนเงินทุน
- การจัดสรรผลประโยชน์ที่ขาดดุลยภาพระหว่างผู้ผลิตภาพยนตร์และนักแสดง

ผลการประชุมระดมความคิดเห็น Focus Group กลุ่มอุตสาหกรรมโฆษณา
ณ ห้องประชุมบูรณาการ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
วันที่ 6 สิงหาคม พ.ศ. 2555

ประเด็นปัญหา

ปัญหาด้านบุคลากร ทั้งในด้านความสามารถการสื่อสารภาษาต่างประเทศและด้านทัศนคติ

- บุคลากรของอุตสาหกรรมโฆษณาในประเทศไทยโดยเฉพาะสายอาชีพครีเอทีฟ ขาดความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ กล่าวคือครีเอทีฟไม่สามารถเข้าถึงข้อมูล วิถีชีวิต (Lifestyle) และข่าวสารสำคัญของต่างประเทศและไม่สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้เป็นอย่างดี จึงไม่สามารถผลิตงานที่ตอบโจทย์ความต้องการของผู้บริโภคในต่างประเทศได้ทั้งในเชิงการสื่อสารและเชิงคุณภาพ
- ทัศนคติของครีเอทีฟไทยที่ไม่สนใจต่อการทำงานในต่างประเทศ โดยมีความคิดเห็นว่าตนพึงพอใจกับรายได้และชื่อเสียงในประเทศไทยอยู่แล้ว
- ทัศนคติการทำงานของบุคลากรในอุตสาหกรรมโฆษณาในทุกระดับ ที่ยังไม่สามารถปรับเข้ากับวัฒนธรรมการทำงานของประเทศอื่นๆ เมื่อต้องทำงานร่วมกับต่างชาติ
- ทัศนคติการทำงานของเด็กรุ่นใหม่ที่มีความรักผิวดอก ไม่อดทน และมองงานเป็นประสบการณ์มากกว่าการเรียนรู้อย่างต่อเนื่องเพื่อปลูกสร้างทักษะและความมั่นคงในอาชีพอย่างแท้จริง

ปัญหาด้านการขาดบทบาทสนับสนุนจากภาครัฐ

- อุตสาหกรรมโฆษณาของประเทศไทยมีศักยภาพในการเป็นศูนย์กลางการค้าการลงทุน (Regional Hub) ทั้งในด้านเอเจนซีโฆษณาและการผลิตโฆษณา แต่มีข้อจำกัดในด้านบรรยากาศการค้าการลงทุนที่ไม่เหมาะสมเนื่องจากสถานการณ์การเมือง ความไม่สงบ และความไม่มั่นคงของประเทศไทย รวมถึงปัญหาการประท้วงจากองค์กรท้องถิ่นและข้อจำกัดทางด้านภาษี
- การควบคุมของภาครัฐที่เป็นอุปสรรคต่อการเติบโตของอุตสาหกรรม เช่น การ Censorship เกินขอบเขต การกำกับดูแลมาตรฐานอาหารและยาที่เน้นการตั้งข้อห้าม (Ban) โฆษณาทั้งหมดแทนที่จะตรวจสอบและให้โทษต่อการโฆษณาเกินจริงเป็นรายไป
- การละเมิดลิขสิทธิ์ทรัพย์สินทางปัญญาของประเทศไทย ทั้งที่ขาดการเอาผิดผู้ละเมิดลิขสิทธิ์อย่างจริงจัง และการกำกับดูแลผู้ที่พยายามใช้ช่องว่างของกฎหมายเพื่อฉกฉวยผลประโยชน์
- โครงสร้างพื้นฐานของประเทศไทยไม่ตอบรับต่อความก้าวหน้าทางเทคโนโลยี เช่น ระบบอินเทอร์เน็ตที่ช้าและไม่ครอบคลุม ส่งผลให้เกิดข้อจำกัดในผลิตและการรับชมโฆษณา
- ความล่าช้าและความซับซ้อนของขั้นตอนการดำเนินงานเอกสาร

ผลการประชุมระดมความคิดเห็น Focus Group กลุ่มธุรกิจให้บริการสถาปัตยกรรม
ณ ห้องประชุมบูรณาการ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
วันที่ 8 สิงหาคม พ.ศ. 2555

ประเด็นปัญหา

ปัญหาด้านการขาดบุคลากรทั้งในเชิงปริมาณและความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ

- ปัญหาสถาปนิกไทยจำนวนมากหลังไหลออกไปทำงานต่างประเทศ (Brain Drain) เนื่องจากสถาปนิกไทยเป็นที่ต้องการจากบริษัทต่างประเทศโดยเฉพาะในแถบกลุ่มประเทศเอเชีย และการจ้างงานในต่างประเทศนั้นมีค่าตอบแทนที่น่าพอใจกว่าหลายเท่า
- สถาปนิกที่ทำงานในประเทศไทยขาดความสามารถในการสื่อสารต่างประเทศโดยเฉพาะภาษาอังกฤษ เนื่องจากระบบการศึกษานั้นผลิตในด้านการออกแบบเพียงอย่างเดียว
- บัณฑิตที่จบคณะสถาปัตยกรรมไม่ทำงานในสายสถาปนิก โดยในปัจจุบันบัณฑิตที่เพิ่งจบการศึกษาส่วนมากจะเข้าทำงานในสายงานเกี่ยวกับการพัฒนาที่ดิน การออกแบบสำหรับอุตสาหกรรม (Industrial Design) และวงการแฟชั่น เป็นต้น
- ขาดบุคลากรที่จบจากสายเฉพาะทางเช่นสายอาชีวะเพื่อเป็นช่างเขียนแบบ และเป็นผู้ช่วยให้แก่สถาปนิก เนื่องจากค่านิยมการศึกษาในปัจจุบันเน้นคุณวุฒิปริญญาตรีมากกว่าการได้รับวิชาชีพเพื่อตอบสนองความต้องการแรงงานที่เหมาะสม

ปัญหาด้านการขาดปัจจัยแวดล้อมที่สนับสนุนศักยภาพทางการแข่งขัน

- ขาดฐานข้อมูลและองค์ความรู้ด้านสถาปัตยกรรมที่ทุกคนสามารถเข้าถึงได้ โดยไม่มีสถาบันการวิจัยและพัฒนาเพื่อสถาปัตยกรรม (Research & Development Institute) เพื่อให้สถาปนิกและคนทั่วไปสามารถศึกษาตัวอย่างการออกแบบจากทั้งในและต่างประเทศ หรือขาดการวิจัยพัฒนาเพื่อค้นคว้าเทคโนโลยีการออกแบบใหม่ๆ ทำให้ขีดศักยภาพการแข่งขันของวงการสถาปนิกไทยไม่เติบโตเท่าที่ควร
- ขาดการประชาสัมพันธ์ทั้งในและต่างประเทศอย่างจริงจัง แม้ว่าสมาคมสถาปนิกจะจัดงานอาสา (Arsa) ที่เป็นนิทรรศการทางสถาปัตยกรรมประจำปี แต่ก็ยังนับว่าเป็นการประชาสัมพันธ์ขนาดเล็กเมื่อเทียบกับงานนิทรรศการ Expo ในต่างประเทศ จึงไม่เกิดการสร้างความตระหนักถึงความสำคัญของสถาปนิกไทย และขาดโอกาสการเชื่อมต่อเครือข่ายระหว่างสถาปนิกไทยและต่างประเทศ ต่างกับการประชาสัมพันธ์ของเครือข่ายสถาปนิกในต่างประเทศที่มีจัดนิทรรศการเป็นประจำ มีการออกสื่อโทรทัศน์ และนิตยสารอย่างต่อเนื่อง

ปัญหาด้านการขาดบทบาทสนับสนุนจากภาครัฐ

- ขาดแรงจูงใจในการสร้างสรรค์งานคุณภาพและการเพิ่มเติมนวัตกรรมหรือเทคโนโลยีใหม่ๆ เนื่องจากภาครัฐมีการจำกัดเพดานรายได้ของสถาปนิกอยู่ที่ ร้อยละ 1.75 ของมูลค่าการก่อสร้าง ทำให้สถาปนิกไม่สามารถเพิ่มเติมการสร้างสรรค์มูลค่าเพิ่ม เช่น การลงทุนในนวัตกรรมของอาคารประหยัดพลังงานอย่างมีประสิทธิภาพ เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านราคา นอกจากนี้ การจำกัดเพดานรายได้ยังนำมาซึ่งการแข่งขันทางราคามากกว่าการแข่งขันทางคุณภาพสินค้าและบริการอีกด้วย
- กฎหมายและกฎระเบียบบางประการยังเป็นข้อจำกัด โดยเฉพาะกฎระเบียบด้านสิ่งแวดล้อม กฎระเบียบอาคารสีเขียว และการทำงานรายงานประเมินผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม (Environmental Impact Assessment Report) ที่หากมีประชาชนเรียกร้องเกี่ยวกับการก่อสร้างอาคารจะมีผลต่อการล้มเลิกโครงการได้โดยง่าย

ผลการประชุมระดมความคิดเห็น Focus Group กลุ่มอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์

ณ สำนักงานส่งเสริมอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์แห่งชาติ

วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2555

ประเด็นปัญหา

ปัญหาด้านการขาดบุคลากรทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ

- ระบบการเรียนการสอนไม่ตอบสนองต่อความต้องการแรงงาน โดยพบว่าบัณฑิตที่เพิ่งจบการศึกษาไม่สามารถปฏิบัติงานได้จริงทันที และกว่าร้อยละ 90 จะต้องมาฝึกทักษะทั้งกระบวนการก่อนเริ่มทำงาน
- ระบบการเรียนการสอนไม่ผลิตบุคลากรที่มีความคิดสร้างสรรค์ ไม่สามารถคิดนอกกรอบและสร้างสรรค์งานคุณภาพสูงที่มีการประยุกต์ใช้เทคโนโลยีใหม่ๆ ได้
- ขาดความสามารถในการสื่อสารภาษาต่างประเทศ ทำให้บุคลากรไม่สามารถผลิตชิ้นงานที่ตอบโจทย์ความต้องการต่อลูกค้าต่างประเทศได้ และการส่งออกผลิตภัณฑ์ซอฟต์แวร์รวมถึงการส่งคนไปทำงานต่างประเทศได้อยู่ในระดับต่ำ
- บุคลากรในอุตสาหกรรมซอฟต์แวร์ขาดความรู้ความสามารถ โดยปกติแล้วโปรแกรมเมอร์ที่ดีนั้นจะต้องมีทักษะ 4 ประการ คือ 1) มีพื้นฐานทางคณิตศาสตร์และสามารถเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์ (JAVA) ได้ 2) สามารถสื่อสารภาษาต่างประเทศได้ 3) เข้าใจโครงสร้างการบริหารจัดการการทำธุรกิจของอุตสาหกรรม และ 4) สามารถสื่อสารกับเพื่อนร่วมงานและลูกค้าได้อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งในปัจจุบันนี้บุคลากรที่มีทักษะทั้ง 4 ประการแทบจะไม่มีอยู่ในประเทศไทย
- บุคลากรในสายดิจิทัล คอนเทนต์ขาดความรู้ความสามารถ เพราะการทำแอนิเมชัน หรือเกมที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงอย่างสามมิตินั้น ผู้ผลิตจะต้องเป็น Super User หรือเป็นผู้ที่มีความสามารถทั้งด้านซอฟต์แวร์และด้านกราฟฟิก หากแต่บุคลากรในสายอาชีพจะเชี่ยวชาญทางใดทางหนึ่งระหว่างสายศิลปะและสายโปรแกรมมิ่งมากกว่าเชี่ยวชาญทั้งสองทาง และปัจจุบันนี้ยังไม่มีตัวกลางที่คอยเชื่อมโยงผู้มีความสามารถในแต่ละด้านให้ทำงานร่วมกันอีกด้วย
- บุคลากรขาดแรงจูงใจในการทำงาน เนื่องจากค่าตอบแทนของอุตสาหกรรมขึ้นอยู่กับการทำงานมากกว่าฝีมือคุณภาพ สายอาชีพเองก็ไม่มีเส้นทางการเลื่อนขั้นตำแหน่ง (Career Path and Opportunity) ที่ชัดเจน ประกอบกับผู้จ้างงานส่วนใหญ่ต้องการที่จะประหยัดค่าใช้จ่ายโดยการจ้างลูกจ้างชั่วคราว (Freelance) เป็นส่วนใหญ่ จึงเป็นสายอาชีพที่มีความไม่มั่นคงสูง

ปัญหาด้านการขาดบทบาทสนับสนุนจากภาครัฐ

- กฎหมายและกฎระเบียบไม่เอื้อต่อการลงทุนในอุตสาหกรรมโดยนักลงทุนต่างประเทศ เนื่องจากประเทศไทยเป็นประเทศที่หละหลวมในการบังคับใช้กฎหมายลิขสิทธิ์และทรัพย์สินทางปัญญา
- ภาครัฐไม่สนับสนุนสินค้าซอฟต์แวร์ของไทย แต่จัดจ้างสินค้าต่างประเทศ
- การคอร์รัปชันของภาครัฐกับผู้ประกอบการซอฟต์แวร์ประเทศบางราย